

מסקנת הסוגיה שיש ברייתא, בה מבואר בפירוש, **שכהנים מותרים להנות מבגדי כהונה גם שלא בשעת עבודה**, שכך שנינו, "בגדי כהונה ... במקדש, בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה מותר, מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן".

ודווקא **כשהם ערים**, אבל כשהם ישנים הם אסורים שמא יפוחו בהם כפי שנתבאר לעיל. [ולענין אם מותר לתת אותם תחת ראשיהם, יש אוסרים, ורב אשי מתיר, כפי שנתבאר לעיל].

וכל זה במקדש, אבל במדינה, בכל אופן אסורים, מפני שבכך נוהגים בהם מנהג חול^א.

ומה ששנינו להלן, ששמעון הצדיק יצא חוץ לירושלים לקראת אלכסנדרוס מוקדון בבגדי כהונה. י"א שלא היו בגדי כהונה ממש [כלומר בגדים מקודשים], אלא בגדי חול הראויים להיות בגדי כהונה. וי"א שהיו בגדי כהונה ממש, ויצא בהם, משום "עַתְּ לַעֲשׂוֹת לַה' הַפְּרוּ תוֹרַתְךָ" (תהילים קי"ט קכ"ו), כלומר כשבא עת לעשות דבר לשמו של מקום [כגון הציל את הבית מחרבנו], מותר להפר בו תורה.

תפילין מן הצד

כלל בידינו שאסור לאדם לישון בתפילין שמא יפיח בהן.

ואמר רב משרשיא שכל זה כשהם עליו, אבל מותר לו לישון כשהם בצידו, שכן יש ללמוד מהמבואר לעיל בענין בגדי כהונה, שאף שאסור לישון בהם שמא יפיח בהם מותר לשון כשהם בצידו^ב.

^א וכן משמע בפרק האיש מקדש, דאפילו בעזרה אסור לכתחילה ללבושן שלא לצורך עבודה, דקאמר, בגדי כהונה אין בהן מעילה, לפי שלא ניתנה תורה למלאכי השרת, פירוש, שיוכלו להזהר להסירן מיד אחר עבודה, ומשמע הא לכתחילה ללבושן אסור, דבזה אפשר להזהר. [ו] ואם תאמר, הא אמרינן בפרק האומר בקידושין, גבי ינאי המלך, הקם להם בצץ שבין עיניך, אלמא שמותר להניחו אפילו חוץ למקדש, ולכא למימר דמיד נורקה בו מינות, דהתם משמע דאכתי לא נורקה בו מינות עד בתר הכי, דקאמר, ותורה שבכתב מה תהא עליה, ולא אמר נמי התורה שבעל פה. (א) ומיהו למאן דאמר, דווקא עודהו על מצחו מרצה, יכול להניחו כל שעה. (ב) ואומר רבינו תם, דלכולי עלמא יכול להניחו כל שעה, מדכתיב ביה "והיה על מצחו תמיד", ואף על גב דאיצטריך לדרשא אחריתי, לעיל בפרק קמא, שלא יסיח דעתו ממנו, ושמא יש לומר מדכתיב תרי זימני, "והיה על מצח אהרן" "והיה על מצחו" נפקא. (ג) ויותר היה נראה לומר, דשלא כדין עשה שהניח הצץ, מיהו הכא לא הוה מצי לאכוחי דנורקה בו מינות, שכפר בכל התורה שבעל פה, עד בתר הכי, דדייק מדלא קאמר אלא תורה שבכתב מה תהא עליה. [תוס'].]

^ב פירש רש"י, ולא חיישינן שמא ישן בהן ויפיח. אבל בפרק קמא דתמיד מפרש טעמא אחרין, דלא חיישינן דילמא מגנדר ונפל עלייהו, ואיכא בזיון תפילין. [תוס'].]